

телство да напишѣтъ самы си. Добрата ми пріятелка, Господжа Ларокъ, е до тамъ даже, щото ако и достойна инакъ въ много работы, има обаче таквозь едно немареніе, неспособность и дѣтинско незнаніе за работытъ си, щото неможешъ си го нито помисли. Французойка е отъ креолкытъ (прѣселенкытъ или колонисткытъ).

— Отъ креолкытъ ли ? Извикахъ азъ нѣколко живо, и то безъ да знаѣхъ защо направихъ тѣй.

— Отъ Креолкытъ, отговори сухо Г. Ловепенъ, съпругътъ ѝ бѣше Бретанецъ. Другъ пѣтъ щемъ говори за това Между това, Максиме, приготи си утрѣ и дерзновение ! Хъ, забравихъ Въ четвъртъкъ прѣди да трѣгнѣхъ азъ извършихъ една работицѣ, която не ще ти ся види неугодно да ѣхъ знаешъ. Измежду заимодавцытъ ти имаше и нѣкои жалки лихонимци. Като имахъ законътъ на свойѣ странѣ сгрѣмолихъ ги, и намалихъ изискваніята имъ на полвенъ. Тѣй що оставатъ ти двадесетъ тысеци франга. Като прилагамы на тѣхъ бѣдущытъ твои печеленія, ще искарамы Еленкыното вѣно Ела утрѣ да обѣдвашъ съ дѣда си Ловепена и ще наредимъ всичко Лека нощъ Максиме, лека нощъ, драго мое чедо.

— Божіето благословеніе да бѣде съ васъ, господине !

Прѣдмѣстіето Ларокъ, 1 Май.

Вчера трѣгнѣхъ отъ Парижъ. Жалостенъ бѣше